

Is er een dokter op het strand?

Blijf ademen alsjeblieft

Kort na mijn afstuderen kreeg ik werk als agnio bij interne, gynaecologie en chirurgie in een perifere ziekenhuis. Na mijn eerste maanden met werkweken van gemiddeld tachtig uur was ik erg toe aan vakantie. Ik besloot in mijn eentje met de trein naar de sneeuw te reizen, en op de terugweg zat ik in een gezellige coupé. Mijn medepassagiers en ik wisselden zelfs uit wat onze dagelijkse bezigheden waren. Ze wisten daarom dat ik een *junge Ärztin* was, met een paar maanden ervaring.

Toen een omroeper vroeg of er een dokter in de trein was, waren alle ogen dan ook op mij gericht. Mijn hart klopte in mijn keel. Op de genoemde plaats aangekomen, bleek ik de enige te zijn. Ik kon me niet voorstellen dat ik eruitzag als een dokter, maar de conductrice was zichtbaar opgelucht toen ze mij zag. Ze stond bij een man van ongeveer 55 jaar. Hij had de hand op zijn borst, was bleek, klam en kortademig.

Ik voelde me erg onthand zonder ervaren verpleging naast me en zonder instrumentarium. Ik pakte zijn pols, vroeg naar zijn symptomen en probeerde hem wat te kalmeren. Ook vroeg ik de conductrice of ze een oproep wilde doen voor Nitrobaat. Gelukkig, een paar stoelen verder had iemand zo'n tabletje bij zich. Terwijl ik de pols van de man vasthield, ging door mijn hoofd: 'blijf ademen, blijf ademen alsjeblieft'.

De conductrice belde een ambulance en bij het eerstvolgende station stopte de trein. Wat was ik opgelucht toen de man, nog steeds ademend, op de brancard lag en langzaam de ziekenauto in gleed. Als op wolken liep ik weer terug naar mijn coupé, waar mijn medereizigers wilden weten hoe het was gegaan...

Brenda Ott, huisarts

Bent u ook dokter als u op vakantie bent? Of liever even helemaal niet? Wij zijn benieuwd naar uw verhalen.

Meer verhalen van lezers over verstoorde vakanties, paniek in het vliegtuig en heldendaden op de camping staan op www.medischcontact.nl.

Fraaie show

Wegens motorpech van het vliegtuig duurde onze reis van Amsterdam naar Darwin niet de normale achttien uur, maar een kleine zestig uur, met ongeveer drie uur slaap. Op de laatste 'hop' vanaf Alice Springs probeerden we nog wat te slapen, maar ineens kwam via de intercom de vraag of er een dokter aan boord was.

Een man, een oude goudzoeker, lag met een wat scheef gezicht en braaksel uit zijn mond schuin over de lege stoel naast hem en reageerde nauwelijks op mijn vragen. Van de stewardess kreeg ik een stethoscoop en een aftandse bloeddrukmeter. Ik probeerde naar zijn hals en hart te luisteren, wat vanwege de enorme herrie van het overjarige vliegtuig niet lukte. En ik probeerde wat reflexen op te wekken, wat door de kleine stoelruimte ook niet ging. Daarom besloot ik, met vele ogen op me gericht, de magische huisartshandeling te verrichten: bloeddruk meten. Mijn vrouw zei later dat het er goed uitzag, maar ik heb nooit wat gehoord van welke hartslag dan ook.

Ik ben toen maar naar de piloot gegaan en die regelde een ambulance in Darwin. Meneer heb ik laten liggen, want hij bleef regelmatig overgeven. Voor de landing moest hij van het personeel rechtop zitten, want regels zijn regels. Uiteindelijk kon ik hen ervan overtuigen dat zo'n houding hem fataal kon worden. In Darwin werd hij als eerste uit het toestel gedragen, en toen wij uitstapten stond er een official die ons meenam naar een VIP-room. Het bizarre was natuurlijk dat ik eigenlijk niets had kunnen doen, maar alleen een fraaie show had opgevoerd voor de passagiers en de bemanning. Nou ben je als huisarts wel gewend om magische handelingen te verrichten, maar ik had er nog nooit zo'n groot publiek bij gehad.

Jan J. Klopper, huisarts

